

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני השבת:

בניסת השבת: 16:27

יציאת השבת: 17:28

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"וישב יוסף מצרימה הוא ואזויו... אזורי קברו את אביו" (בראשית, נ, י"ד)

כשיוסף הצדיק חזר מקבורת יעקב אביו ועבר ליד הבור שהשליכוהו לתוכו, עמד ובירך: "ברוך שעשה לי נס במקום הזה". האחים, שנלוו אליו באותו מעמד, נבהלו ונרתעו מן העובדה שיוסף זוכר היטב את המאורע ואפשר שכעת יצער אותם בגינו. וקשה, הרי

מכאן חשש האחים ופחדם, שרשמי אותו יום עדיין חרוטים היטב בלבו וזכורים לו היטב, לכן אולי יצער אותם. כך בדיוק צריכה להיות התפילה של כל אחד ואחד מאתנו וכך צריכות להיראות הברכות שלנו.

מכאן, מוסר היורד לחדרי בטן, שצריך להקפיץ כל אחד משלוותו ולא להניח לו לישון, וצריך לזה תשומת לב של אמת עד כמה צריך כל ימינו לדקדק בתפילה ובברכות, בהבנת המלים ובהיגוי הנכון ולא להפך מלרע ומלעיל ולהדגיש היטב אותיותה ח-ט-צ ק, שבמלים ברא הקב"ה עולמות והחריבן.

עברו מאז 39 שנים ועם הזמן הרגשת הסבל ההוא כהתה מאד, אם כן למה פחדו כל כך? בספר "ראה ודעת" (דף לא) מובא הסבר באר היטב והוא, שיוסף הצדיק התפלל ברטט והודיה לה', בעוצמה כזאת של התרגשות והתפעלות, עד שכל רואיו נדמה היה להם שלא 39 שנים עברו, אלא 39 דקות בלבד, שבו ביום נפל לבור מלא נחשים ועקרבים ובו ביום ניצל.

מתוך "עבד ה' "

מסופר על רבי אבא שהיה יושב בפתח שער העיר לוד, וראה אדם אחד שהיה בא ויושב על גל שאבנים שהיה בתחתית ההר. והנה אותו אדם היה עיין מן הדרך וישב וישן שם על הגל, ובתוך כך ראה ר' אבא שבא נחש אל אותו אדם להזיקו, והנה נפלה חתיכת עץ משורש האילן ונפלה על הנחש והרגה אותו. כשנתעורר אותו אדם משניתו, ראה את נחש אצלו שהיה מת, ואח"כ קם האדם ובא ללכת, ובדיוק באותו רגע נפל סלע מראש ההר לתחתית ההר וניצל אותו האדם (שאם לא היה קם באותו רגע היה הסלע נופל לו על הראש).

שאל אותו ר' אבא: "מה מעשיך, שנעשו לך שני ניסים כאלה?" אמר לו: "כל ימי מחלתי לאנשים שעשו לי רע, ואם לא הייתי יכול להתפייס איתו לא עליתי למיטתי עד שמחלתי לו ולכל אלו שציערו אותי, ולא חששתי עוד יותר בכל הימים לאותו רע שעשה לי ולא די בזה, אלא מאותו היום והלאה השתדלתי לעשות עמהם טובות כדי שלא יחשבו שאני שונא אותם". בכה ר' אבא ואמר מעשיו של זה גדולים יותר ממעשיו של יוסף, מפני שיוסף היה ראוי לרחם עליהם, מפני שהם אחיו, אבל מה שעשה זה האיש הוא יותר ממעשיו של יוסף, כי ריחם על כל אדם אפילו לא היו אחיו.

מתוך מדבש על הזהר - מקץ

עלון מס' 58
ט"ז טבת תש"ע

ויהי

"יששכרה, חלור גכס...
ויא נשכלאו לקבל"
(בראשית, ל"ב, י"ד-ל"ז)

גם להשור והחלור ניתן ללמוד דרכי התורה והעבודה. הם טונים לדקדקים בבאיב האשטא שבעליהם. לעלויסם עליהם. הם טונים לוגבלים בזמן עובדים ביום ובלילה, ואין להם בעולם, אללא לעשות רצון בעליהם..

~ הרי לקוסק ~

בשמוספר
על חברו -
יספר בשבחו.

ספר החינוך

"חכלילי עינים מיין
ולכן שנים מחלב"
(בראשית נ"ו, י"ט)

המקבל את חבירו בסבר פנים יפות אפילו לא נתן לו "כלום", מעלה עליו הכתוב כאילו נתן לו "כל" מתנות שבעולם. באבות דר' נתן

מעשה בשני אנשים, האחד תלמיד חכם גדול נזהר במצווה קלה כבחמורה, והשני בעל בית פשוט שקובע עיתים לתורה. נולדו להם ילדים וכשגדלו מעט שלחו את הבנים לאותה ישיבה. הבן של בעל הבית יצא תלמיד חכם מופלג, העילוי של הישיבה, לומד בהתמדה עצומה ואוהב תורה ברמ"ח איברים. בן התלמיד חכם, מאידך, יצא תלמיד רגיל ואף פחות מכך.

הלך אותו ת"ח לשאול אצל החזן איש זצוק"ל לפשר הדבר, איך בנו יצא תלמיד בינוני ואילו מבני העניים יצאה תורה?

השיב לו החזן איש זצוק"ל: "בליל שבת על שולחן השבת ישבת עם בניך ודברת על רב פלוני שעשה כך וכך, ועל רב אלמוני שאינו גדול בתורה ורבי שלישי שהוא אינו חסיד וכו', וכמעט שאין רב או תלמיד חכם שלא עבר תחת שבט הביקורת והתלונות שלך. ואילו השכן שלך בעל הבית שהיה יושב ליד שולחן השבת היה מספר לבנו איך נהנה מרב פלוני, והדרשה הנפלאה של רב אלמוני, והיה הבן מתקנא קנאת סופרים תרבה חכמה, והתאווה לגדול ולהיות כמותם. לכן יצא תלמיד חכם מופלג. ואילו הבן שלך ששומע כל הזמן על רבנים שהם לא בסדר ולא בקיאים ולא מתמידים אומר לעצמו, אם כך, בשביל מה לי להשקיע כל כך הרבה ובסוף ידברו עליו שאיני כך ואני כך". ואכן החינוך הנכון והמועיל הוא לשבת עם בני ביתו ולדבר בדברי מוסר, אמונת חכמים, אהבת לומדי התורה.

מעשה בר' ישראל מסלנט, שהיה צריך לעבור כשליח צבור לפני התיבה בתאריך פטירתו של אביו, וכבדו אותו בתפילת מוסף. אבל לדאבון הלב, גמגם כמה וכמה פעמים באמירת התיבות.

כאשר תלמידו שאל אותו איך קרה, ענהו הגאון: "הרי ראית שהשליח צבור שעלה בתפילת שחרית נכשל גם הוא בלשונו בכמה תיבות והיה ללעג וצחוק לחבריו, לכן רציתי להסיר ממנו את הבושה והוספתי כמה וכמה שגגות לשון גם מצדי".

avinoamhadad@gmail.com

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א, ראש כולל "פורת יוסף"

דיני קריאת שמע וברכותיה (המשך)

בנוסף מובא בתלמוד (ברכות כא:): מנין שאין היחיד אומר 'קדושה' בתפילת עמידה, שנאמר (ויקרא כב לב) "ונקדשתי בתוך בני ישראל" כל דבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה. שנאמר (במדבר טז כא) "הבדלו מתוך העדה הזאת", וכל עדה היא עשרה שנאמר (במדבר יד כז) לגבי המרגלים "עד מתי לעדה הרעה הזאת", והם היו עשרה (למעט יהושע וכלב).

גם בברכת 'יוצר אור' שבברכות קריאת שמע ישנה אמירת 'קדושה' (קדוש קדוש... ברוך כבוד...), ובדומה לכך מצינו אמירת 'קדושה' ב-'זבא לציון'. וישנם פוסקים הסוברים שגם 'קדושות' אלו אינן נאמרות ביחיד אלא רק בציבור, אא"כ יאמרן באופן מקוצר (...עונים ביראה ואומרים קדוש וברוך לאל ברוך...). או שיאמרן בטעמי המקרא כקורא פסוקים. ובדומה לכך הוא מנהג התימנים שהמתפלל יחיד מקצר את הפסוק הראשון (קדושת ה' צ- באות מלא כל הארץ כבודו) ואת הפסוק השני (ברוך כבוד...). אומר כדרכו.

ואולם המנהג הפשוט ברוב הקהילות לומר שתי 'קדושות' אלו (של 'יוצר אור', ושל 'זבא לציון') אף ביחיד ללא כל שינוי, וזאת בהסתמך על מה שנאמר במסכת סופרים (פ"ז ה"ב): "יחיד יכול לומר קדוש לפי שהוא כסודר". והיינו שאין כוונתנו לומר קדושה כמו המלאכים (כשם שאנו עושים ב-תפילת עמידה) שבזה צריך דווקא עשרה, אלא רק לתאר כיצד המלאכים מקדשים לה' יתברך, שבזה יכול לאומרו אף ביחיד.

מסופר על יהודי אחד שבא לחפץ חיים, ושאל אותו לאמר: "יש לי שדה שמניב כך וכך יבולים בשנה, ויש אפשרות לקנות עוד שדה סמוכה ולהרוויח פי שלוש, אבל זה יבוא על חשבון תפילות במניין ולימוד תורה, מה דעת הרב??"

אמר לו הח"ח: אמשול לך משל למה הדבר דומה: לאדם שהיתה לו חבית יין וברז בתחתיתה, החליט לקבוע עוד ברז בצידה, יין לא יהיה יותר בחבית, אלא היין רק יגמר מהר יותר. והנמשל ברור: מה שקצוב בראש השנה זה מה שתקבל.